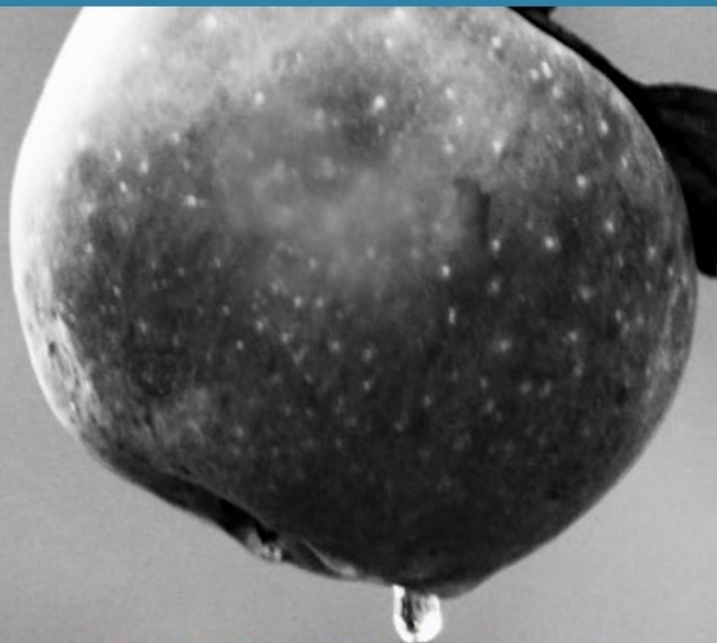

NÆR SYN

IRINA BJØRNØ

Irina Bjørnø

Nær syn

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=37396720

ISBN 9785449337917

Аннотация

I denne bog har jeg samlet nogle meget forskellige historier. Alle mine historier er sande, og de er skrevet med udgangspunkt i “nærsynet”. Du vil føle dig nært forbundet med alle de meget forskellige mennesker, som medvirker i mine historier. Måske møder du nogle, som du kender. Du vil også elske eller hade nogle af dem. Du vil måske også holde af nogle af dem. De er alle sammen er del af den nære verden, som er både sårbar og skør.

Содержание

NÆRSYN	5
Forord	6
Tak	9
En dollar værd	10
Amazon Gold	14
Skyggens lykke	23
De gode immigranter	24
Конец ознакомительного фрагмента.	28

Nær syn

Irina Bjørnø

© Irina Bjørnø, 2018

ISBN 978-5-4493-3791-7

Created with Ridero smart publishing system

NÆRSYN

Irina Bjørnø

Dansk redigering Inger Guldberg

BELBOOKS 2016

www.belbooks.dk

Foto: Irina Bjørnø

Enhver kopiering af denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14.6.1995 med senere ændringer.

Vær venlig at respektere mine moralske rettigheder som forfatter.

Hvis du gerne vil bruge en del af denne bog, så send mig dine noter – og hvad du skal bruge dem til

Forord

Denne bog er en samling af forskellige historier om at være «nærsynet». Når vi er forelskede, vil vi gerne være «nærsynede» – og nærværende. Så «nærsynede», at vi mener, at den, vi er forelskede i, er det bedste menneske på jorden. Han eller hun er det smukkeste, klogeste og sjoveste menneske i hele verden. Dette er en magisk effekt af «nærsynet».

Det er dejligt at opleve «nærsynet», når jeg har kontakt med naturen. Vinden suser, solen varmer mine øjenlåg, og frøerne i grusgraven synger bedre end Madonna. Mit brød smager himmelsk, når jeg er «nærsynet», og børn smiler til mig.

Danmark er kåret til det lykkeligste land i verden, men hvert tiende minut prøver et menneske, i dette lykkelige land, at begå selvmord – og for hver tredje lykkes det. Dette er resultatet af vores manglende «nærsyn» eller nærvær.

Vi hjælper hele verden, men vi kan ikke bekæmpe angst og depression hos vore egne børn. Dette er manglende «nærsyn». Vi vil sprede demokratiske tanker til hele verden, men kan ikke hjælpe naboen med at plukke æbler. Er det at være «nærsynet»? Vi arbejder sort og taler grimt om hinanden. Dette er ikke at være «nærsynet».

«Nærsynet» er en måde at forstå verden på. Prøv et eksperiment. Tænk kun på noget eller nogen, som er tæt på dig, hele dagen – og ikke på noget andet. Dette er ren terapi, og måske får du en åbenbaring.

I denne bog har jeg samlet nogle meget forskellige historier. Alle mine historier er sande, og de er skrevet med udgangspunkt i «nærsynet». Du vil føle dig nært forbundet med alle de meget forskellige mennesker, som medvirker i mine historier. Måske møder du nogle, som du kender. Du vil også elske eller hade nogle af dem. Du vil måske også holde af nogle af dem. De er alle sammen er del af den nære verden, som er både sårbar og skør. Men uden denne «nære verden» kan du ikke forstå og opleve den store verden, uanset hvor meget du prøver.

«Nærsynet» ligner bedstefars forstørrelsesglas, som er glemt i skuffen. Hvis vi finder det frem og kigger igennem det, får vi livets magi tilbage. Denne «nærværen» er den vigtigste del af vores liv, fordi det er HER, vores liv foregår hver dag. Og når vi bevæger os fremad, tager vi vores «nære verden» med os. Denne «nære verden» er vigtigere end alle store tanker og projekter. Lykken ligger altid i «nærheden», og ikke tusinder af kilometer borte – i vores «nære verden».

Nyd at være «nærsynet»!

Irina Bjørnø

Tak

Jeg vil gerne takke den Korte Avis og specielt avisens redaktør, Karen Jespersen, for støtte, samarbejde og mulighed for at publicere mine værker til gavn for de mange danskere, som elsker deres land. Jeg håber, at mine små fortællinger åbner deres hjerter og fylder dem med kærlighed til vores skønne hjemland, gamle Danmark.

En dollar værd

I den seneste udgave af magasinet «Vores Villa», som bliver uddelt «gratis» til alle husejere, var der en speciel annonce om rejser til Tyrkiet, som «kun» kostede 990 kr. for en 15 dages rejse. Alt var inkluderet: udflugter, frokoster, entrébilletter og overnatning på 5 stjernede badhoteller. Sikken et tilbud! Tidspunktet var midt i vinterperioden i januar – ikke det bedste tidspunkt for en badeferie i Tyrkiet – men pyt med det!

Men hvem vil finansiere denne fantastiske rejse? Den oprindelige pris var 8.490 kr. – næsten en hel måneds folkepension før skat. Vi ved, hvor meget det koster at købe flybilletter. Der skal fyldes brændstof på flyene og betales løn til piloter og stewardesser. Det koster at bo på 5 stjernede hoteller og at få serveret frokoster og aftensmad. Hvem betaler for alle de ekstra ydelser? Gud bevares! Selvfølgelig er intet gratis her i Verden. Alt koster penge. Hotellets drift koster mange penge, uanset om det er i januar eller juli. Personalet skal have deres løn. Elektricitet koster penge. Desuden skal der indkøbes mad, og det er ikke gratis.

Gratis aviser, gratis koncerter, næsten gratis rejser. Gratis smagsprøver og gratis forsendelser. Gratis musik på nettet og gratis bøger (også mine). Gratis film og gratis annoncer. Gratis

arbejdskraft og gratis service. Er det muligt? Er det retfærdigt? Er det lovligt?

Polakkerne er igennem mere end hundrede år kommet til Lolland for at plukke jordbær, og til Sydtyskland for at plukke de berømte, hvide asparges. Kineserne arbejder på cementfabrikker ved siden af Ryazan i Rusland. Marokkanerne samler oliven og tomater i Toscana i Norditalien. Dine billige T-shirts og cowboybukser er syet på fabrikken i Bangladesh, hvor mindreårige piger arbejder 12 timer om dagen – uden at gå i skole. Uretfærdighed – men nødvendighed – driver vores moderne industri. Generelt og over hele Verden.

Du betaler ikke noget for at læse denne artiklen på nettet, men det koster 2 timer af mit liv at skrive den til dig. Har du virkelig ret til alle de gratis ydelser? Eller...

Mælkeproducenter sælger mælk med negativ fortjeneste, og supermarkeder sælger billig mælk til dig. I bund og grund drejer alt dette sig om dig. DU bestemmer, hvad du vil købe, og hvor meget du vil betale for varen. Men hvis du IKKE køber billige jordbær eller billige T-shirts, vil den polske familie eller den lille pige i Bangladesh ikke få deres penge til at leve for. Kinesiske familier kunne pludselig ikke betale for deres elskede børns engelskundervisning, og den kyrgyzstans familie kunne ikke købe et nyt får. Mange mennesker fra Kasakhstan arbejder

nu i Rusland i bygge – og servicebranchen for blot 30 dollars om måneden. Du bestemmer, om de familier kan overleve i en verden, hvor befolkningen vokser hele tiden.

Jeg var på en eventyrrejse i Amazon junglen, hvor jeg mødte mange indianere. De lever i vores øjne i «primitive» samfund med fælles økonomi. Alle de penge, som de tjener hos tilfældige turister, bliver afleveret hos landsbyens ældste, som bestemmer over økonomien og uddeler penge til beboerne efter behov. De mennesker dyrker majs – kun til at dække deres eget forbrug – ikke til videresalg. De samler skovens gaver – bananer og appelsiner – og ejer kun et par sko og et sæt tøj (shorts og T-shirt). De arbejder kun en til to timer om dagen. Mændene fisker sammen i floden og kvinderne samler frugter, insekter, nødder og grønt i skoven. Resten af tiden sover de, danser, spiser og drikker deres hjemmelavede, alkoholiserede drik, og om aftenen samles de i fælleshuset til hyggeligt samvær, hvor de synger og laver smykker til turisterne. Selv bruger de ikke smykker.

Et sæt glasperlesmysker koster hos dem kun 1 dollar. Jeg købte 2 sæt (øreringe, halskæde og armbånd) i 2 farver. Min mand var villig til at betale den dobbelte pris for de smykker, som i en «Pilgrim» forretning ville koste mindst 200 danske kroner. Men vores guide Peppe sagde til min mand:

– Du må ikke give dem 2 dollars, når de kun beder om en.

Ellers vil du ødelægge deres forståelse for penge og «business».

De indianske kvinder har aldrig været på handelsskole, og kender ikke noget til merværdi, som er en grundsten i den kapitalistiske tankegang. Vi betalte 2 dollars, og jeg fik mine smykker, som var lavet af indianske kvinder midt i Amazon junglen. Hun fik 2 dollars, som hun afleverede til fælleskassen i landsbyen. Dette er ikke skat, dette er deres livsstil. Og de betaler ikke noget til regeringen i Ecuador for at bo i denne landsby, som næppe eksisterer på noget Google kort.

– Hvad skal de bruge pengene til? spurgte jeg min guide. Han svarede:

– De vil måske købe benzin til deres motorbåd, som mændene bruger til fiskeri. Og olie er der nok af i Ecuador.

Hver gang jeg tager den røde glasperlekæde på, husker jeg på den ene dollars værdi, som er skjult i den. Vi er alle sammen en del af den store «leg» med penge, værdier, og udveksling af tjenester, som er en slags globalt Matadorspil. Reglerne er oftest ikke transparente eller tydeligt nedskrevne. Gevinsten i spillet er en lykkelig og ubekymret tilværelse for dig og de mennesker, som er dig nær. Jeg kæmper ikke mere for at retfærdiggøre det globale Matadorspil. Jeg vil bare leve mit liv med det og dem, som er mig nær. Bare leve livet med nærsyn og nærvær.

Amazon Gold

Pepe sad ved bredden af floden og holdt øje med vandet. Tusindvis af bittesmå guldflager flimrede i sollyset foran ham. Fisk svømmede forbi og undersøgte nysgerrigt bunden med de gyldne partikler. De ledte efter krabber og larver, som gemte sig på bunden. Nogle gange svømmede dødbringende piratfisk forbi og spiste små fiskeunger i farten.

Pepe havde sine redskaber og sin rygsæk med til floden. Han havde brug for noget «gyldent sand» til at betale for sin sommerfuglegård, som var hans eneste indtægtskilde. Turister kom fra hele verden til Amazon junglen for at opleve noget usædvanligt, så han «fabrikerede» oplevelser til dem. Han havde bygget en sommerfuglegård, og præsenterede turisterne for en rørende historie om den døende jungle og truede sommerfugle. Han havde fanget de smukkeste sommerfugle i skoven. De lignede mere fugle end insekter, og de var imponerende store og flotte med deres regnbuefarver og smukke mønstre på vingerne. Disse unikke væsener havde han taget til fange, så de kunne udstilles for naive og rige turister.

I vores tidsalder, ønsker mange mennesker at gøre en positiv forskel i verden. De vil gerne redde «nogen eller noget». Dette gør de ofte, for at få en bedre selvopfattelse midt i deres

egen materielle og oplevelsestomme tilværelse. De vil redde mennesker, vand, dyr, jord – og sommerfugle. Alle ønsker at være «gode» i deres egen verden. Det at frelse er blevet en industri, der giver penge og selvtilfredsstillelse. Pepe havde besluttet at bruge denne tendens til at komme ud af sin egen fattigdom og elendighed. Derfor fortalte han igen og igen turisterne en sød historien om truede sommerfugle, om skovrydning og ødelæggelse af junglen, og på den måde, lokkede han dollars ud af deres lommer.

Pepe skulle betale for sin søns skolegang og for forpagtningen af gården. Han samlede også penge ind, for at kunne bygge sit eget, lille drømmehus bag ved sommerfuglenes store «bur». Selv boede han nu i en lille indianerlandsby, men han ønskede sig en anden tilværelse, fordi han mente, at han var mere værd end de indfødte indianere fra Amazonfloden. Han var selv mulat, halvt indianer og halvt sort, og han talte to sprog flydende. Han kendte både til geografi og matematik, og han kunne bruge en computer. Men han brugte også den lokale shaman, når han var syg.

Pepe var høj, mørkhudet og meget tiltrækkende. Han var gift med en spansk kvinde, og hans søn havde kun lidt indiansk blod i årene. Men Pepe kunne ikke drømme om at flytte til byen, hvor de moderne indianere boede uden kontakt med Amazonas natur. Hans indianske gener kunne ikke eksistere udenfor Amazonas jungle med sommerfuglene, de små papegøjers skrig

om morgenen og uden sin lille, venlige edderkop-abe Albert, som sad den på hans skulder og kiggede på de funklende guldflager i vandet. Albert og Pepe var altid sammen, og Pepe lærte den at klatre op i et glas eller en flaske og søbe resterne af indholdet.

Nu stod Pepe i vand til knæene og sigtede sandet med de små guldpartikler. Guldflagerne fra Amazonfloden blev aflejret i bunden af den lille bakke, som han flittigt rystede. Arbejdet var hårdt og trættende. Alle indianerne kendte til det hemmelige guldsted, men de samlede kun det guld, som var nødvendigt, for at kunne købe det vigtigste: Et par nye sko, tøj til børnene eller en ny motor til båden. Junglen var rig på livets resurser: mad, byggematerialer, medicin – og selv alkohol. Det var alt sammen gratis. Penge var ligeså unødvendige for junglens beboere som Internettet, biblioteker og fitness klubber. Indianerne havde kun brug for penge i de sjældne tilfælde, hvor de skulle købe industrielt fremstillet tøj og maskiner – intet andet. De betalte ikke for jorden, men havde en «ubegrænset» kontrakt med regeringen om, at de måtte leve i deres egen skov langs Amazonfloden. På den måde var indianerne for altid fri for byrden af det moderne arbejdsslaveri. Der var heller ingen kriminalitet i deres primitive skovområde. De var også fri for banker, kreditter, konkurser og kriser, som vi kender til i den vestlige verden.

De levede på den måde, som beskrives i Bibelen – men uden

religion, kirker og gudstjeneste. De var ikke interesserede i at tro på den jødiske fortælling om Jesus. De troede i stedet på naturkræfterne og virkningen af shamanernes ritualer.

Pepe var splittet mellem de to verdener: En verden med penge, internet og olie, som for nylig var blevet fundet under Pepes skov – i modsætning til den naturlige, levende, ubeskriveligt skønne verden i junglen ved Amazonfloden. Han valgte at leve i skoven med aben Albert, papegøjerne og nogle turister, som kom for at besøge hans opdigtede sommerfuglegård 2—3 gange om måneden. En gang om måneden tog han på besøg hos sin spanske kone, som havde en butik og et hotel i en lille landsby med internet og telefon. Her stoppede også den eneste bus fra den fjerntliggende hovedstad, som lå højt i Andelsbjergene, og altid var dækket med skyer af støv fra bilernes udstødning. Hans eneste søn boede hos sin mor i landsbyen og gik på den lokale skole. Her lærte han historie, geografi og at arbejde med sin computer. Han talte udmærket engelsk og lærte i skolen om junglen igennem billedbøger med latinske navne.

Pepe ønskede en god uddannelse til sin søn, og derfor skulle han bruge penge. Sønnen elskede sin far, og han tilbragte alle sine ferier med Pepe i junglen. Han hjalp sin far med at indsamle larver og fodre de fangede sommerfugle. Sønnen vidste, at Pepe aldrig ville slippe sommerfuglene fri – de blev holdt som «dollar gidsler», fordi Pepe skulle betale for hans

uddannelse. Men turisterne vidste ikke noget om Pepes svindel. De kom fra hele verden for at opleve dyrelivet i junglen, og de ville gerne hjælpe med at bevare de pragtfulde, farverige sommerfugle. Deres dollars gik direkte til Pepes bankkonto. Pepe og sommerfuglegården var én enhed, og det ville ikke blive anderledes – før Pepes død. Derfor indsamlede Pepe hver dag nye sommerfugle, som erstattede dem, der døde i fangenskab på gården.

Junglen og sønnen var de vigtigste i Pepe liv, selvom livet i junglen altid var farligt. Hans venstre ankel havde et dybt ar efter et slangebids. Hvis hans søn ikke havde kendt til, hvordan man kunne lave en modgift af bladene fra en speciel plante, og havde blandet dem med sit spyt, ville Pepe have været død. Men drengen havde reddet ham, fordi gammel, indiansk visdom var en del af han natur. I junglen var der altid farer: Giftige myrer, næsten usynlige i skovbunden – små giftige frøer, som kan dræbe et menneske på tyve, korte sekunder med sin slim – farlige slanger, piratfisk og krokodiller. Og alligevel var der ikke noget bedre sted på jorden at være for Pepe og hans familie. Her var det ikke nødvendigt at meditere eller bygge templer for at opleve det guddommelige. Her var naturen selv både Gud og Djævel.

Pepe var næsten aldrig syg, bortset fra slangebids og en sjælden forkølelse, selvom klimaet i skoven var vådt og fugtigt på grund af den daglige regn. Generelt fik indbyggerne i skoven aldrig

depressioner eller spiseforstyrrelser. Deres livsrytme var dikteret af skoven og floden.

Igennem de sidste halvtreds år var der kommet turister fra hele verden på besøg. Mange brugte junglen som en udflugt – væk fra civilisations hektiske liv. Der brækkede de benene, eller blev bidt af myg, selvom de smurte sig fra top til tå i dyre og ildelugtende salver. De mistede deres dyrt indkøbte kameraer i skoven, og var bagefter lettede over, at komme tilbage til deres kunstigt kontrollerede dollar civilisation.

Pepes opgave var at bringe dem til Indianernes landsbyer med båd. Turisterne kom og oplevede den primitive tilværelse for de lykkelige indfødte. De så indianerne, som sad passivt ved bredden af floden, de så på legende småbørn, og de købte smykker, som var lavet af lokale kvinder. Smykkerne var lavet af små glasperler, og turisterne betalte en dollar for en halskæde og øreringe til. Turisterne vidste ikke, at indianerne aldrig brugte dem selv.

Et par år tidligere, havde en tysk etnolog, som studerede deres sprog, lært dem at lave den slags smykker til at sælge. Han havde givet dem en pose med glasperler og noget tråd, som betaling for sit besøg. Men turisterne troede, de købte ægte, indianske smykker. Nå! Pyt med det! Men en ting vidste de ikke: At deres dollars gik til en fælles kasse, som blev brugt til at købe tøj og sko

til alle børn i landsbyen. Somme tider samlede indianerne guld fra Amazonfloden. Men dette sket kun, hvis de skulle købe en ny motor til båden eller til at købe benzin. Pengene havde aldrig haft magt over deres liv i junglen, og de drømte ikke om at eje mobiltelefoner eller iPads. Alle nyheder spredte sig hurtigt uden elektronik eller internet.

Indianerne ventede ikke til pensionsalderen med at leve livet og realisere deres drømme. De levede bare hver dag, som deres forældre og forfædre havde gjort. De levede uden stress, pension, og tidsfornemmelse. De levede med dans, fisk fra floden, jagt, vild honning og sjove historier om slanger og turister. Når nogle var syge, kom shamanen, som boede alene i skoven. Han medbragte den nødvendige naturmedicin og udførte de nødvendige ritualer. Shamanen levede altid alene, og han kendte alle hemmelighederne i Amazonskoven. De hemmeligheder afslørede han aldrig til nogen, selvom «hvide mennesker» flere gange forsøgte at købe hans viden. Amerikanere havde allerede i flere årtier været på jagt efter lægemidler imod kræft og andre sygdomme i Amazonas jungle.

Shamanen kunne ikke købes for penge eller bestikkelse fra «rige» lande. Han følte sig ikke ansvarlig for hele verden – kun for sin egen indianerstamme. Så han solgt falske oplysninger til dem, eller efterlod «ved et uheld» ubrugelige planter de steder, hvor turisterne kom. Alt var vildledning fra hans side.

Pepe havde allerede brugt fem timer på at si gullet fra sandet, og i bunden af den gamle metalbalje lå der nu en håndfuld skinnende, tunge guldflager. Pepe var træt, hans fødder var følelsesløse efter de mange timer i vandet. Albert rev nådesløst i hans hår, som tegn til at stoppe og gå hjem. Pepe gik op fra floden, samlede værktøjet i sin rygsæk og lagde det gyldne sand i en plastikpose. Bagefter slettede han omhyggeligt alle spor af sin ophold – ingen skulle vide noget om «guld» – stedet – undtagen indianerne, Pepe og lille Albert. Sammen gik de hjem til sommerfuglegården. Der var ingen veje eller transportmidler i junglen – fødderne var de eneste muligheder her.

I morgen ville han gå ind til landsbyen, hilse på sin kone og sin søn og sælge guldflagerne. For de penge ville han betale sin gæld for jorden under sin sommerfuglegård. Betalingsfristen var ved udgangen af måneden, men Pepe var ikke bekymret. Han vidste, at junglen altid ville hjælpe ham. Han troede på junglen, som kristne tror på Jesus.

På tilbagevejen til sommerfuglefarme, plukkede han et par vilde appelsiner og en klase med modne bananer. Han tænkte ikke mere på sin gæld.

Pepe spiste en beskeden middag, ris og bananer med kokosvand. Lige efter solnedgang gik han i seng: rolig, uden

stress og uønskede tanker. Pepe lod vinduet stå åbent i sit lille skur. Han lagde sig på den hårde seng, hvor hans søn var blevet undfanget en regnfuld, tropisk nat. Albert lagde sig ved siden af Pepe. Hans mave var fyldt med bananer og kokosmælk. De sov fredelig sammen og bemærkede ikke nattens tunge luft, som var fyldt med stærke dufte af vild jasmin og giftige, gigantiske trompetblomster. Pepe vidste ikke, at nogle europæere brugte den blomst som rusmiddel, for at opnå en spøgelsesagtige lykke, som de sagde.

Pepe var for længst faldet i dyb søvn, da det begyndte at regne. Regnen gjorde luften frisk og junglen fyldes med frøernes kvækkende kor. Pepe sov uden drømme med et barnlig udtryk i sit kønne, 50-årige ansigt, uden det mindste tegn på alderdom og stress. Albert sov lidt uroligt ved siden af.

Hvis du nogensinde kommer til Amazonas jungle, skulle du besøge Pepe på hans sommerfuglegård. Men du skal ikke fortælle, at du kender sandheden om ham, hans familie og gården. Bare giv ham penge og nyd de eksotiske sommerfugle, junglen, de giftige frøer og Pepes farverige historier. Det er trods alt ham, der har et guddommeligt syn på livet – og ikke de mange, vestlige guruer, der underviser på dyre kurser om lykke. Og netop den følelse har Pepe. Han ER altid lykkelig.

Skyggens lykke

Skyggens lykke – Fuglenes sang
Evigheds krykker – Skæbnens tvang
Birketræ barken – Sorte på hvid
Livets fortælling – Skridt efter skridt
Fem tibetanere – Guds stille bøn
Sex under busken – Ikke for børn
Dug over græsset – Svanens farvel
Duften af æbler – Livets kartel

De gode immigranter

Jeg mødte Maria på hotellet. Hun havde et venligt smil, store gråblå øjne og en tyk fletning i nakken. Hun havde et russisk «rrrrrr» i alle de engelske sætninger. Er du russer? Ja! Er du? En almindelig konversation mellem to mennesker fra den samme nation.

Hun var administrator på et turisthotel i Reykjavik, og vores møde fandt sted midt i januars mørke. Jeg kom til Reykjavik for at fejre min fødselsdag i sneen og i de varme kilder. Hun var kommet til Reykjavik for at skabe et bedre liv og for at finde lykken. Hun kom fra det barske og kolde Sibirien. Klimaet på Island var næsten det samme, men her var

vulkaner, gejsere, nordlys og en velorganiseret, tryk tilværelse. De 300.000 mennesker på Island var i stand til organisere sig i et åbent, effektivt og næsten perfekt samfund. Maria var kommet til øen ti år tidligere sammen med sin elskede mand og en lille kuffert. Han havde en god uddannelse som ingeniør i byggebranchen, og hun havde et diplom fra en russisk handelsskole. Begge stammede fra Sibirien – begge var unge og ambitiøse.

Da nykapitalismen efterhånden fik overtaget i hele Rusland i halvfemserne, besluttede de to at emigrere. Maria fortalte mig, at de begge elskede vinter, frost og sne, så for dem var der kun få lande at rejse til: Canada, Sverige eller Island. De besluttede, at Island var det bedste valg. Og de tog ikke fejl! De købte enkeltbilletter til Finland, og sejlede videre med et forsyningskib til Island. De havde begge læst de islandske sagaer som børn, og havde siden været forelskede i denne ø med ild og sne.

De vidste ikke så meget om, hvordan de skulle klare sig der, men emigration er altid et eventyr – og tit et udfordrende eventyr. De var begge i trediveerne, og fulde af nysgerrighed og positive forventninger.

Da skibet kom til Reykjavik, tog de direkte til immigrationspolitiet, hvor de blev mødt med respekt og smil. De var nu indvandrere – immigranter. De lod Rusland bag sig, og

kom til deres nye land med åbenhed og entusiasme.

De blev straks registreret og fik at vide, at deres kvalifikationer var efterspurgt i Island, men de skulle først lære sproget og noget om det islandske samfund. De fik statslån til at betale deres etableringsomkostninger, fik adressen på en billig etværelses lejlighed i udkanten af Reykjavik, og allerede efter en uge var de på universitetets skolebænk igen. Her lærte de begge deres nye sprog og om deres nye samfund. Her fik de deres første indtryk af det kapitalistiske samfund, som var opbygget af de 300.000 flittige mennesker på Island.

Statslånet var udformet således, at de skulle begynde tilbagebetalingen efter de første to år, i små afdrag og med lav rente – og det gjorde de. Straks efter deres nye uddannelse på universitetet, begyndte de begge at arbejde – Sergej på aluminiumsfabrikken og Maria på et turisthotel. Lønningerne var gode, og snart var de i stand til at leje en toværelses lejlighed midt i Reykjavik, og Sergej kunne købe en brugt bil, så han kunne køre på arbejde. De har endnu ikke børn sammen, men det drømmer de om at få senere.

Sproget var vanskeligt at lære, men de var flittige til at lytte til radioprogrammer og kigge på børne-tv, hvor udtalen var klar og langsom. I weekenderne kørte de rundt på Island og besøgte vulkaner, bjerge og varme kilder. I de lange vintermåneder læste

de islandske sagaer og så islandske film på deres nye sprog.

For Maria åbnede der sig en helt ny verden gennem Gunnar Gunnarssons bøger og fortællinger, og hun besøgte ofte hans skønne museum, ved siden af den mystiske sø, Løgurinn, med dens berømte og stadig usynlige søuhyre. Sammen med Sergei står hun på ski hele vinteren, og han kan godt lide at ride på de små, islandske heste på grund af deres rolige og jævne gang tølt.

Dette er et meget idyllisk billede af de gode immigranter, som er blevet nyttige medlemmer af deres nye samfund. Maria var tilfreds og lykkelig for at fortælle mig om sit nye, skønne land og dets seværdigheder. Hun organiserede en række udflugter for min mand og jeg, så ferien fløj af sted. Før hjemrejsen sagde vi varmt farvel til Island, til vulkanerne, de varme kilder og den søde Maria.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.